

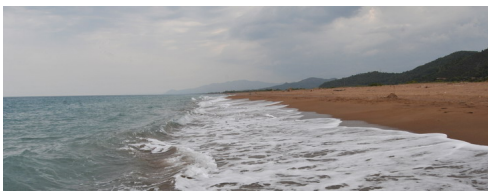
Διατρέχοντας την Πελοπόννησο από Δυσμάς προς Ανατολάς, πάνω από επιβλητικούς ορεινούς όγκους, δίπλα σε λαμπερές ακρογιαλιές, ακροβατώντας σε μονάκριβες εικόνες, έχεις κάτι να δηλώσεις.

Ο μικρός κυκλοφοριακός φόρτος και η επιθυμία για οικονομία καυσίμων, με ταξίδευαν δεξιά με ταχύτητες νόμιμες αλλά αφόρητα βαρετές. Παραδομένος στην καλοκαιρινή ραστώνη, με το cruise control του Countryman στα 120 χλμ/ώρα, επιθυμούσα να τελειώνει το αδιάφορο της εθνικής οδού και σκεφτόμουν ότι όση ευκολία και ταχύτητα έφεραν τα σύγχρονα εθνικά δίκτυα, άλλο τόσο αφαίρεσαν από την έννοια του ταξιδιού και της εντοπιότητας.

Οδηγείς,

σε μια «εθνική» και είναι ίδια με την άλλη. Ίδια σήμανση, διόδια, χώροι στάθμευσης, σταθμοί καυσίμων, ίδια όλα. Είναι μια τυποποίηση που «τελειώνει» την ιδιαιτερότητα του χώρου. Πόσο μας διευκόλυναν, πόσο συντόμεψαν τα ταξίδια μας, πόσο ασφαλή τα έκαναν αλλά και πόσο μας απομάκρυναν από τους τόπους μας.

Λίγο μετά την Τρίπολη, τα βαριά σύννεφα άδειαζαν με βία το βαρύ φορτίο τους στη διψασμένη γη. Το φαινόμενο μας συνόδεψε αρκετά μετά την Μεγαλόπολη, στο τμήμα του νέου δρόμου προς Καλαμάτα που δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα, σκορπώντας δροσιά και μυρουδιές. Ακόμα και την καταρρακτώδη βροχή μπορεί να επιθυμήσεις αν σου έχει λείψει.

Φτάνοντας στον Αγιανάκη,

στα δυτικά παράλια της Πελοποννήσου, μια απέραντη αμμουδερή ακρογιαλιά, που ξεκινά από την Κυπαρισσία και εκτείνεται πέρα και από τη Ζαχάρω, σημαδεύει το τοπίο. Με τα

πεύκα να φυτρώνουν μεσ' την άμμο και το τοπίο ελάχιστα, σε σχέση με την υπόλοιπη Ελλάδα, «αξιοποιημένο», λίγες είναι ενοχλήσεις που παραμένουν, όπως οι απόπειρες για οργανωμένες πλαζ. Νεφοσκεπής, ζεστός, υγρός καιρός που ακόμα και

η βουτιά στα ανοικτά νερά δεν ανακουφίζει. Μέχρι που ξέσπασε το μπουρίνι και δρόσισε και ανέπνευσε το σύμπαν και ήρθε το βράδυ με ανακούφιση. Η σιδηροδρομική γραμμή που περνά από την Κυπαρισσία διατρέχει τα δυτικά παράλια της Πελοποννήσου προς Βορρά, έχει σταματήσει να εξυπηρετεί τον κόσμο εδώ και “ένα χρόνο, ίσως κάτι παραπάνω” όπως λένε και οι ντόπιοι καθώς οι επιβάτες ήταν πια λιγότεροι από τους εργαζόμενους. Τα πράγματα αλλάζουν...

Την επόμενη μέρα,

μια πρωινή βουτιά στην ίδια παραλία προς συλλογή δροσιάς είναι απαραίτητη καθώς ο ήλιος από νωρίς δείχνει διαθέσεις καύσωνα με υψηλές θερμοκρασίες και άπνοια. Στη συνέχεια, ακολουθώντας το ίδιο δρομολόγιο με αντίστροφη αντίστροφη φορά, μέχρι να συναντήσουμε το τελευταίο κομμάτι της νέας εθνικής οδού Τρίπολης Καλαμάτας. Στην πρωτεύουσα της Μεσσηνίας, τα οδικά έργα της κατάληξης της εθνικής οδού στον περιαστικό οδικό δίκτυο και ειδικά σε εκείνο το άναρχο κομμάτι προς Μεσσήνη, απασχολούν αρκετούς εργάτες. Με τη θερμοκρασία να σκαρφαλώνει αρκετά πάνω από τους 30 βαθμούς, άλλη μια βουτιά στην παραλία της Μπούκας ήταν επιβεβλημένη. Ο πνέων νοτιάς αφαιρεί αρκετή από τη γοητεία της παραλίας αλλά δροσίζει έστω και φευγαλέα.

Από την Καλαμάτα στην Σπάρτη, ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον οδηγικά κομμάτι που στα ανεπανάληπτα «Ακρόπολις» της δεκαετίας του '60 γινόταν ανάποδα, από τη Λακωνία στη Μεσσηνία, με το δρόμο να μην έχει ακόμα ασφαλτοστρωθεί και την «μουαγιέν» των 60χλμ/ωρα να μην βγαίνει με τίποτα. Ιδού λοιπόν πεδίων δόξης λαμπρόν για το Countryman. Να οδηγήσουμε και λίγο, να χαρούμε αυτούς τους δρόμους, έτσι στριφτεροί και άδαιοι που

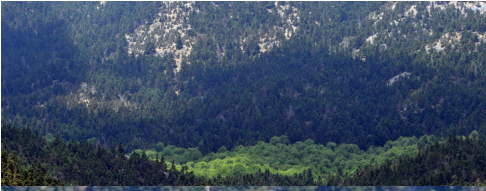
είναι. Εύκολα γρήγορο, ευχάριστα εύστοχο, τούτο το Cooper S

, είναι πολύ πιο μεγάλο, πιο ογκώδες, πιο βαρύ, πιο δυνατό από τον προπάτορα του αλλά είπαμε, τα πράγματα αλλάζουν. Καθώς έχουμε δεθεί περισσότερο, ήρθαν οι στάλες της βροχής. Διστακτικά στην αρχή, δημιουργώντας ατμούς από την καυτή ασφαλτό, καταρρακτωδώς στη συνέχεια, πλημμυρίζοντας ενίοτε το δρόμο. Στα ορεινά περάσματα του Ταϋγέτου, η θερμοκρασία πέφτει στους 16 βαθμούς και η ισχυρή βροχόπτωση, δίνει μια όψη Φθινοπώρου. Το λίγο φως, ο κλειστός ουρανός επουλώνουν κάπως τις χαίνουσες πληγές του βουνού, τα αποτελέσματα όμως των καταστροφικών πυρκαγιών του 2007 θα χρειαστούν πολλά χρόνια ακόμα για να κλείσουν. Το γεύμα στο “Τουριστικό” μας γυρνά αρκετά χρόνια πίσω τότε που η υπόθεση “Τουρισμός” είχε άλλη μορφή. Ενώ η βροχή συνεχίζει να πέφτει και το θερμόμετρο να παραμένει κοντά στους 16 βαθμούς, κατηφορίζουμε για Σπάρτη και Γύθειο και την τελευταία βουτιά της ημέρας στις ζεστές παραλίες του Λακωνικού κόλπου.

Λίγο πιο ψηλά

από την Βυζαντινή πολιτεία του Μυστρά, στις ανατολικές υπώρειες του Ταϋγέτου, ελάχιστα μακρύτερα από εκεί που πιστεύεται ότι παραμόνευε ο Καιάδας βρίσκονται τα Πικουλιάνικα. Ένα μικρό χωριό με λιγότερους από εκατό κατοίκους, οι περισσότεροι των οποίων είναι ηλικιωμένοι. Στις 21.00 η πρώτη πανσέληνος του φετινού Αυγούστου, είχε ήδη αναδυθεί από τον Πάρνωνα και φωτίζε όλη την κοιλάδα του Ευρώτα με το χλωμό της φως. Αυτή η εικόνα πέρα από μια, έστω, πρόσκαιρη αποστασιοποίηση από ότι δυσάρεστο συντροφεύει τις μέρες μας τούτο το καλοκαίρι, χάρισε, μαζί με τη δροσιά της νύχτας λίγες, ιδιαίτερα χρήσιμες, στιγμές γαλήνης.

στον λεπτό αέρα των Ορέων, στις

Εδώ είναι η οδός που οδηγεί στο κέντρο της πόλης, η οδός που οδηγεί στους